

καὶ τίποτε ἄλλο. Ὅλοι ἐκνττοζόμεθα ἄφρωνι, καὶ ὅλοι συνεννοούμεθα σὺν νὰ εἴμεθα μόνον πνεῦμα.

Ἐπῆρα τὸ κρεμονέζικο παλρὸ βιολί, ποῦ εἶχε θῆγᾶλει—μου ἐφάνη,—ἤχους δυνατοὺς σὺν *quarinetus*, χωρὶς νὰ χάσῃ τίποτε ἀπὸ τὴν γλυκύτητά του, καὶ τὸ ἔβαλα μὲ προσοχὴ μέσα στὴν κρυστάλλινη θήκη. Ἡ κυρία Η. ποῦ με εἶχε συνοδεύσει στὰ δύο πρῶτα ἔκλεισε σιγὰ σιγὰ τὸ πιάνο, ἔπασε ἐξαντλημένη ἐπάνω σ' ἓνα κκανπέ, καὶ ἐξακολουθήσαμε τὴ βωβὴ μας συνεννόησι.

Ὑστερα ἐπεράσαμε στὸ πλαινὸ σαλονάκι γιὰ νὰ πάρουμε τὸ τσαΐ. Τί πένθιμη θραυρά! μιλούσαμε ὅλοι σιγὰ σιγὰ: Ἡ κ. Η μάλιστα, δὲν ἐμίλησε καθόλου. Μόνον μετὰ τὸ τσαΐ μου ἔνευσε νὰ καθίσω κοντά της, καὶ μου ἐκράτησε πολὺ ὥρα τὸ χέρι. Σὲ λίγο φύγαμε σὺν ἀπὸ κηδεῖα.

—Ἐλα τώρα, πᾶμε: Σήμερα ἐπῆρα ὅλο διαφορετικὴ μουσική. Ὁ ἀρχίσω μὲ τὴ *Sonata* τοῦ *Frankl*, καὶ μάλιστα ἀπὸ τὸ τέταρτο μέρος. Μέσα σ' αὐτὲς τῆς σελίδες ὑπάρχει μία ψυχὴ ποῦ διαρκῶς σκιρτᾷ καὶ χορεύει σὺν νὰ αἰσθάνεται μεγάλη χαρὰ ποῦ ζεῖ. Ξέρεις πότε τὸ ἀνεκάλυψα αὐτό; ὅταν τὴν ἐπαιξα ὁλομόναχη ἓνα καλοκαίρινό μεσημέρι μέσα σ' ἓνα δάσος ἀπὸ πεῦκα, στὴν Ἰταλία.

—Καὶ δὲν φοβήθηκες ὁλόμοιη μέσα στὸ δάσος; σὺ ἢ μάλλον φρόνησις;

—Ἀ μπά! δὲν ὑπῆρχε φόβος. Γιὰ νὰ πάω ἐκεῖ διέτρεξα μόνον τὸ πλάτος τοῦ ὁρόμου ποῦ τὸ ἐχώριζε ἀπὸ τὴν «*Villa delle rose*» ποῦ κατοικοῦσα. Δὲν ἦτο τὸ κυρίως δάσος, ἀλλὰ ἓνα ὁλοσπρόγγυλο ἄλσος τραγουρισμένο ἀπὸ ὁμαλῶτατο ὁρόμο, ὁ ὁποῖος ἐχρησίμευε νὰ γυμνάζωνται τὰ παιδιὰ εἰς τὸ ποδήλατον.

Ἄ, τί ὥραϊα ποῦ ἦτο! ποτὲ δὲν αἰσθάνθηκα τὸν ἑαυτὸν μου τόσο εὐτυχῇ, ὅσο μέσα σ' ἐκείνη τὴν ὁλόχρυστῃ ἀτμοσφαῖρα προφυλαγμένη ἀπὸ τὰ πυκνὰ πράσινα πεῦκα. Δὲν ἐχόρταινα νὰ φναπνέω τὸ μυρωμένο ἀεράκι ποῦ ἀδιάκοπα βοῦνξε ἐλαφρὰ ἐλαφρὰ σείοντας τὰ λεπτεπίλεπτα φύλλα των. Ἐνόμιζα ὅτι ἐπιτοῦσα, ὅτι τὸ θιολὶ δὲν εἶχε θάρος, καὶ ἐσκιρτοῦσα ἀπὸ γὰρά. Σὲ κάθε κομμάτι ἀνεκάλυπτα κάτι ποῦ δὲν εἶχα αἰσθάνῃ πρόιν. Τί ἀπόλαυσις!

—Καὶ ἀκροατήριον δὲν εἶχες; παράξενο θὰ μοῦ ἐφαίνετο.

—Βέβαια μὲ ἄκουσαν ὅσοι ἐκατοικοῦσαν ἀπὸ ἐκείνη τὴν πλευρά, καὶ τὸ βράδυ ἤξευραν ὅλοι ὅτι τὸ μυστηριῶδες βιολί ποῦ ἀκούστηκε τὸ μεσημέρι μὲς τὸ δάσος τὸ ἐπαιξα ἐγώ. Μὲ παρέκλεισαν μάλιστα νὰ παῖξω στὸ σαλόνι. Τὸ ἔκανα μιά μόννη φορά, γιατί ἐπέμεναν πολὺ, εἶπα ὅμως ὅτι εἶμαι ὀλίγον ἰδιοτροπία, καὶ τὸ βιολί μου ἐπίσης, καὶ ὅτι δὲν εὐρισκόμεθα σὲ ἀρμονίαν παρὰ ὅταν εἴμεθα μόνον.

Ἐγέλασαν. —Λοιπόν, δὲν θέλετε μὲ ἄλλους λόγους ἀκροατήριον. —Προτιμῶ νὰ μὴν ἔχω.

ΞΕΝΗ ΤΕΧΝΗ



Ἐπιστροφὴ ἐκ τοῦ Κεραμεικοῦ
Πίναξ Monennbruch



Ὁρέστις